

[Ivar Hansen]

rets opgaver kun ske efter aftaler med vore allierede og dermed i en større europæisk sammenhæng.

Udviklingen i Europa er jo alt andet lige et budskab til os i det danske samfund, nemlig at vi står over for en kæmpeudfordring. Vi kan vælge den mindste fællesnævner i de storpolitiske beslutninger, som regulerer vores forhold til omverdenen. I så fald er vi bange for, at vi kan se frem til lavkonjunkturer, fortsat voksende udlandsgæld og fortsat voksende skattetryk. Vi vil for alvor komme ind i en ond cirkel, og vi vil desværre nok være sikret en plads i bageste vogn i det europæiske tog.

Men vi kan også vælge en anden løsning: den offensive vej, gennemføre tiltrængte strukturændringer i vort samfund og dermed sikre, at de mange kræfter, vi råder over, udnyttes optimalt. Det er jo desværre ikke tilfældet i dag. I så fald kan Danmark selvfølgelig være med helt fremme og være med til at præge den økonomiske, teknologiske og politiske udvikling i vor del af verden – ingen tvivl om det. Valg af fremgangsmåde skulle således ikke være svær, og det haster med at komme i gang og få truffet beslutninger.

Statsministeren nævner i sin besvarelse her i dag til Folketinget de økonomiske resultater, som er nået de senere år af regeringen, og de er mange. Det er vi enige i. Udviklingen i rente og inflation har været nævnt som gode eksempler, fastkronepolitikken kunne tilføjes, og vi kan også konstatere for øjeblikket en klar vækst i eksporten.

Men det er lige så sandt, at udlandsgælden er blevet en møllesten om vores hals, og at de mere end 25 år med konsekvent underskud på betalingsbalancen bestemt ikke er noget rart jubilæum at kunne fejre.

Der er således – som statsministeren siger – endnu ikke noget at feste for. Jeg synes, det er en reel og klar konstatering, og statsministeren skal have tak for den klare tilkendegivelse. Så har vi et udgangspunkt for et realistisk grundlag.

Men det er lige så rigtigt at tilføje, at der ikke er nogen grund til at fortvivle, hvis bare viljen og samarbejdsviljen er til stede også her i Folketinget.

Som vi ser det, er der ingen tvivl om, at der alle steder ude i det danske samfund er en klar vilje til at gøre en ekstra indsats og tage et eks-

tra nap, hvis man bare kan få lov til det, det vil sige, hvis eksisterende forhindringer og barrierer bliver løst.

Det kan måske lyde banalt at sige det, men det er jo de grundlæggende sandheder, der må være udgangspunktet for den politiske virksomhed, vi skal i gang med på disse områder. Nogle kan måske sige, at vi hellere skal gøre krumspring og lade som osv. Men det eneste reelle, der er at gøre ved sygdommen, er at gøre den eksporterende del af den private sektor større – klart og markant større. Der findes ikke andre holdbare løsninger. Det er i denne sektor, arbejdsløshedsproblemet skal finde sin løsning, og den opgave skal klares. Det er også denne sektor, der skal løse regeringens målsætning om i de næste år at kunne flytte op til 10.000 offentligt ansatte fra offentlige job over i den private sektor. Den kendsgerning burde være en spore til at fjerne de barrierer og vanskeligheder og fastgroethed i gamle normer, der forhindrer denne ønskede vækst.

Jeg synes også, at regeringen er kommet et godt stykke vej i henseende til at fjerne stivhed, barrierer, vanskeligheder og alt det dér, så der kan komme mere frihed og flere muligheder for aktivitet og erhvervsudfoldelse. Jeg synes, vi er kommet et stykke vej, men vi er ikke kommet langt nok.

Men det skal også siges, at mange danske virksomheder i dag er inde i en god gænge med en solid vækst i eksporten – jeg har allerede nævnt det. Den udvikling er det en fast politisk opgave for os at stimulere.

Tid efter anden er der også medlemmer af dette Ting, der postulerer, at når erhvervslivet ikke er stort nok til at klare det offentlige forbrug og den offentlige service og der er et oven i købet stigende underskud, så er der en mikstur, der kan bruges: vi må have offentlig produktion, vi må have ændret kommunalfuldmagten osv.

Jeg vil gerne hilse og sige, at i Venstre afviser vi blankt disse politiske lytemænds ideer. Lad os i stedet for give det private erhvervsliv de rette vilkår; så vil de opgaver, vi stiller, med usvigelig sikkerhed blive løst.

Det, vi skal tage fat på, er skattetrykket. Det kan ikke siges klart og stærkt nok. Så længe vi har en trækprocent på i nærheden af 70 plus det løse – og det vil sige de forskellige afgifter, der i reglen altid lægges oveni – af den sidst tjente